

INKIJKVERSIE SCRIPT

Samenvatting van: **Lijkzinnig gedoe...**

Een vrolijk (moorddadig) spel

door **Adriaan Bijlsma**

In 3 bedrijven - voor 3 vrouwen en 3 mannen.

Linda, een eigenzinnige, buitengewoon achterdochtige vrouw ziet haar huwelijk met Ben helemaal niet meer zitten en besluit hem te laten vermoorden. Hierbij krijgt ze de hulp van Peter, die uit het niets bij haar binnen komt vallen en werkelijk *alles* voor geld doet...

Ze heeft weer contact met haar vroegere vriendin Carrie. Deze vrouw komt achter haar plan en wil dat Peter ook haar man *uit de weg ruimt*...

Marjan is een boeiende vrouw met een buitengewoon groot gevoel voor humor. Ben heeft haar met een spelletje poker gewonnen... Ze moet in een periode van enkele weken zijn werkster spelen. Iets, waar ze totaal geen zin in heeft en waar ze de vrouw van Ben stapeldol mee maakt.

De moorden worden gepleegd, maar... de mannen blijken ver van dood te zijn. De 2 moordzuchtige dames komen hierdoor in grote moeilijkheden. Maar Peter weet het probleem de wereld uit te helpen. Althans... bijna. Het publiek wordt aan het eind enkele malen op het verkeerde been gezet.

Kortom: een *gedoe* van jewelste. Een **LIJKZINNIG GEDOE...** dus...

Een **vrolijk** (moorddadig) **spel**

In 3 bedrijven

Voor 3 vrouwen en 3 mannen

Lijkzinnig gedoe...

Door

Adriaan Bijlsma

SPELERS:

Linda: 35/45 Jaar. Een eigenzinnige, buitengewoon achterdochtige vrouw. Ze vindt dat alles moet lopen zoals zij het wilt, anders is ze niet gelukkig. Haar man Ben ziet ze helemaal niet meer zitten en besluit er op een extreem ingrijpende wijze een '*eind*' aan te maken.

Ben: 40/50 Jaar. Linda's man. Een goedmoedige knaap met een groot gevoel voor humor. Hij neemt de dingen zoals ze zijn.

Marjan: 30/40 Jaar. Een boeiende zelfbewuste vrouw met een enorm gevoel voor humor. Ze is door Ben, tijdens een spelletje poker gewonnen...

Carrie: 30/40 Jaar. Een vroegere schoolvriendin van Linda. Een niet al te intellectuele meid. Maar als ze wat in haar hoofd heeft gehaald gaat ze door tot het gaatje. Zij wil ook een *einde* aan haar huwelijk maken

Rick: 35/45 Jaar. De man van Carrie. In het EERSTE BEDRIJF is hij een beetje *schijtlollig* type. Hierin is hij ook nog niet bekend als haar echtgenoot van Carrie. In het DERDE BEDRIJF wordt dat pas duidelijk. In de rol van *de-man-ban-Carrie* is hij ineens een integere man.

Peter: 30/35 Jaar. Een joviale, ruimdenkend knaap. Met een groot invoelend vermogen en een fijnzinnige humor.

DECOR:

Een moderne luxe ingerichte kamer. In de hoek van de rechterwand is de deur naar de hal. Tegen de achterwand staat een dressoir, waarop een kristallen schaal met fruit, een kunstvoorwerp en een grote vaas met verse bloemen. In het dressoir staat de drank en de glazen. Tegen de linkerwand staat een laag tafeltje, waarop een aangesloten tv staat en er onder een stereo-unit..

Tegen de rechterwand staat een grote glazen vitrinekast vol met kunstvoorwerpen in verschillende stijlen.

Links van het toneel, iets van de wand af staat schuin een 3-zits bank. Deze zitplaatsen worden aangeduid met plek 1, 2 en 3, links beginnend. Er haaks op (ook ietsje schuin) staan 2 fauteuils in dezelfde stijl. De fauteuils worden aangeduid met fau. 1 en 2, links beginnend. Achter

plek 3 staat een staande schemerlamp. Tussen deze meubels staat de salontafel, waarop een kristallen schaal met kersenbonbons. Onder het bankstel en rechts in de open ruimte liggen 2 tapijtjes. Aan de wanden hangen moderne wandlampjes en enkele olieverfschilderijen. Een modern wandkleed mag ook. En hier en daar een tafeltje met een exotische plant erop.

KLEDING:

Het stuk speelt zich in de zomer af. Alle beschreven kleding is alleen maar een indicatie. Men mag dragen waar men zich het prettigst in voelt. Houdt echter wel de karakterbeschrijvingen in de gaten.

MUZIEK:

Op verschillende momenten wordt de muziek van **BLOOD SWEAT & TEARS** gedraaid. Wanneer de muziek moet beginnen. Bij het begin of even verderop en weer moet worden weggedraaid wordt steeds duidelijk aangegeven.

De schemerlamp en de wandlampjes zijn aan. Op de salontafel staan 2 lege en 1 halfvolle fles wijn, 1 bord, waarop nog 2 crackertjes met Franse kaas, 1 bord, waarop nog 1 stukje kaas en 2 stukjes gerookte zalm liggen en een 'gebruikt' kledertje mosterd. Daarnaast enkele ineengepropte servetjes, de mobiel van Ben en de afstandsbedieningen van de tv en de stereo-unit.

De muziek minimaal 1 minuut aanhouden. Terwijl de muziek langzaam wordt weggedraaid beginnen Ben, Rick en Marjan hard te lachen. Ze hebben samen 2 1/2 halve fles wijn op en zijn behoorlijk aangeschoten. Vooral Rick, die als hij lacht een soort hoog schijtlollig lachje laat horen. Ze hebben alledrie enorme lol en praten een beetje 'dronkemanachtig' Maar niet té en zeker niet met een 'dikke tong'!

ZAALLICHT uit. Langzaam het nummer: **Smiling Phases...** op laten komen tot redelijk hard.

U dient bij uw zaaleigenaar te informeren of de muziekrechten in een totaalcontract worden voldaan. Is dit niet het geval dan dient U contact op te nemen met: BUMA/STEMRA

ENKELE SCENES UIT HET EERSTE BEDRIJF

Marjan: En jou góói ik er zo meteen uit.

Rick: Ho, ho! Dit is Bens huis, hè.

Ben: Je hebt bij deze mijn toestemming hem er uit te smijten, Marjan.

Marjan: *(kruipt over de bank naar Ben en geeft hem een kus op zijn wang)* Dank je, lieverd. *(kijkt Rick triomfantelijk aan)* Je hebt 't gehoord. Ik zou maar iets beleefder tegen mij zijn als ik jou was. Nu ben ik weer. *(pakt een kaartje en leest)*

Rick: Wij willen geschiedenis.

Ben: Nou, daar weet ik niet veel van. Doe maar politiek.

Rick: Ja, daar weet ik weer geen donder van.

Marjan: Ja, wat is 't nou?

Ben: Doe maar literatuur.

Marjan: O, dan heb ik hier een goeie. Welke Nederlandse schrijver kiest als onderwerp vaak zijn eigen waanzin?

Rick: Dit is waanzin! Waar ben jij nou mee bezig, man? Hou je er even rekening mee dat ik ook wat moet uittrekken als jij het niet weet?

Ben: Welke Nederlandse schrijver kiest als onderwerp vaak zijn eigen waanzin? *(kijkt Rick aan)*

Rick: Ja, mij hoef je niet aan te kijken, ik weet helemaal niks van schrijvers. Jij moest zonodig een literaire vraag.

Ben: Geef eens 'n hint, Marjan?

Marjan: Nee, begin ik niet aan.

Rick: Jij met je literatuur. Straks zitten wij allebei in ons blootje en heeft die trut nog alles aan.

Marjan: *(met genietende oogjes)* Goed dan, als jullie naakt zijn zal ik sportief zijn. *(Rick kijkt haar met grote afwachtende ogen aan)* Dan zet ik de verwarming iets hoger. *(lacht zachtjes)* Nou... Wat is het antwoord. Voordat je het weet is het kerstmis.

Ben: Is dat een hint?

Marjan: *(zachtjes lachend)* Nee. Ik bedoel, als je nog langer wacht valt de sneeuw weer naar beneden.

Ben: O... Nou, ik geef 't op.

Marjan: Maarten Biesheuvel. *(met genietende oogjes)* Kom, kom. Kleertjes uit, jongens.

Rick: Ja, maar ik heb helemaal niet zoveel aan. *(wil een schoen uittrekken)*

Marjan: Schoenen tellen niet mee.

Rick: *(grote ogen)* En de jouwe dan?

Marjan: *(optimaal genietend)* Alleen de vrouwen mogen hun schoenen

uittrekken.

Rick: O, dus jouw regeltjes tellen wel.

Marjan: Ik ben blij dat je alles zo snel door hebt, lieverd. Kom op! Trek iets uit.

Rick: *(trekt zijn schoenen uit. Als Marjan commentaar wil leveren)* Ja, hoe moet ik anders mijn sokken uittrekken? *(trekt zijn sokken uit)* Nou heb ik alleen nog maar m'n broek aan.

Marjan: *(met een boosaardige grijns)* Ja, valt tegen, hè? Jij had gedacht nu al naar mijn blote tieten te kunnen koekeloeren.

Ben: *(snuift al de hele tijd overdreven in de lucht. Luchtig)* Zeg, Marjan... Jij had die toastjes met schimmelkaas toch opgegeten?

Marjan: Nee, d'r is er nog een. Wil je 'm?

Ben: *(geamuseerd)* O, dan is het goed, ik ruik ineens zo'n eigenaardige lucht.

Marjan: *(giert van de lach en wijst naar Ricks voeten)* O, je bedoelt die schimmelkaas.

Rick: Mijn voeten ruiken niet.

Marjan: *(lachend)* Nee, ze stinken.

Ben: *(lachend)* Waar is m'n gasmasker?

Rick: Ik vind dat jullie vervelend doen.

Marjan: Ja, net had je 't veel meer naar je zin, hè?

Rick: Laten we doorgaan. Jij bent weer aan de beurt.

Marjan: *(optimaal genietend)* Ó? Alweer. *(pakt een kaartje)*

Rick: Néé! Jij bent aan de beurt om een vraag te beantwoorden.

Marjan: O... *(zachtjes lachend)* Nou, zeg dat dan. *(tot Ben)* Maakt die knul altijd zijn spelletjes zo ingewikkeld? Eerst mag ik mijn schoenen niet uittrekken, even later wil hij het zelf doen en nou weet-ie niet meer wie er aan de beurt is.

Rick: En je krijgt ook geen vraag meer over tv-programma's.

Marjan: Maakt mij niet uit. Vraag maar op. Ik voel me super. *(laat haar vuist driemaal door de lucht draaien)* Wó! Wó! Wó! *(neemt een grote slok wijn)*

Rick: Welke Venus werd herontdekt in 1820?

Marjan: Welke Venus werd... *(zachtjes lachend)* Gewoonlijk weet ik alles over heuvels af... *(Ben lacht hartelijk met Marjan mee. Rick grijnst wat)* In welk jaar?

Rick: Ik zal de hele vraag nog één keer herhalen. Daarna krijg je 10 seconden om te antwoorden. Dus luister goed. Welke Vénus werd hérontdekt in 1820? Tíen, négen, ácht!

Marjan: Laat dát!

Rick: Waarom, dat deed jij ook bij Ben.

Marjan: Ja, maar die heeft gevoel voor humor.

NOG EEN PAAR SCENES UIT HET EERSTE BEDRIJF

Carrie: Waar? Waar trappen wij in?

Linda: Door met ze te trouwen.

Carrie: Ja, we zijn eigenlijk hele grote sukkels.

Linda: En dan druk je je nog heel vriendelijk uit. Grote boerentrutten zijn we.

Carrie: Ontiegelijk grote kúttenkoppen zijn we! Maar ja... we kunnen niet buiten ze, hè.

Linda: Nou, ik wel. Als hij over vijf minuten dood voor m'n voeten zou neervallen zou ik er geen seconde om treuren.

Carrie: *(kijkt haar even aan)* Als dat mijn man overkwam zou ik 800.000 euro rijker zijn.

Linda: *(onder de indruk)* Ácht... honderddúizend? Heeft hij dat op de bank staan?

Carrie: Nee, dat is de levensverzekering die we op elkaar hebben afgesloten. Hij krijgt hetzelfde als ik het loodje leg. Hoe hoog zijn erfenis is weet ik niet. Interesseert me ook niet. Ik ben met die 800.000 al meer dan tevreden.

Linda: *(neemt een slok en kijkt Linda aan)* Weet je... D'r zou hier in dit stadje een bureau moeten zijn waar je iemand kan inhuren om je man koud te maken.

Carrie: *(zachtjes lachend)* Ja. Je gaat dan naar binnen, vult 'n formulier in en ze gaan voor je aan het werk.

Linda: *(zachtjes lachend)* Hoe had u het gehad willen hebben, mevrouw? Och... 't maakt mij niet uit, als hij maar flink dood is. *(lacht iets harder)*

Carrie: *(iets harder lachend)* En het liefst níet in m'n eigen huis, dat geeft zo'n rommel, weet u.

Linda: *(iets harder lachend)* En ook het liefst niet op vrijdag, want dan moet ik tennissen.

Carrie: *(schatert het uit. Dan ineens ernstig)* Hé! Vrijdags tennis ik écht. *(overdreven haar wenkbrauwen fronsend)* Of had ik je dat al verteld?

Linda: Maar die bureaus hebben we nog niet. *(al zuchtende)* Heláás! *(deurbel)* Alwéér? 't Wordt druk hier, vanochtend. *(af. Carrie kijkt de kamer rond)*

Peter: *(op. Gekleed in een combinatie met bijpassende stropdas. In zijn handen heeft hij een grote platte doos)* Nee, mijn opdrachtgever stond erop dat ik er bij zou zijn als u de doos openmaakte. *(hij zet de doos op de salontafel)*

Linda: *(is vlak achter hem opgekomen)* O...

Carrie: Wie is dit, Linda?

Linda: Ja, wie bent u?

Peter: Neemt u me niet kwalijk. Vogel. Peter Vogel. *(hij geeft haar een hand)* Zeer aangenaam u te ontmoeten. Maar ik zie dat u bezoek heeft. Ik kom ongelegen, merk ik. *(geeft Carrie ook een hand)*

Carrie: Ik ben Carrie Dreshuis en ik woon hier op de hoek.

Linda: Waarvoor komt u eigenlijk?

Peter: Ik heb de opdracht gekregen u dit pak persoonlijk te overhandigen.

Linda: Mag ik u dan vragen van wie u deze opdracht heeft gekregen? En wat zit er in die doos daar?

Peter: *(smalle glimlach)* Mij is opgedragen daar pertinent geen antwoord op te geven. En wat er in deze doos zit weet ik niet. Ik zou zeggen, kijkt u erin.

Carrie: Ja, maak open die doos, Linda.

Linda: Ja... *(gaat in de fau. zitten en haalt het brede lint eraf. Als ze het deksel eraf heeft gehaald kijkt ze in de doos)*

Carrie: *(zit helemaal op de rand van de bank om mee te kunnen kijken)* Wat zit er in? *(als Linda aarzelt)* Nóu! Kijk nou toch wat er in zit, mens. *(Linda legt het deksel naast de doos en slaat het kleurvloeipapier opzij. Ze haalt een prachtig zwart doorschijnend negligé uit de doos. Grote verbaasde ogen)* Óóóóh, wat mooi.

Linda: *(tot Peter)* Van wie moest u dit bezorgen?

Peter: Als ik u dat vertel krijg ik mijn geld niet.

Linda: Bent u van een of andere koeriersdienst?

Peter: *(zachtjes lachend)* Nee, nee. Dit is een soort, eh... vriendendienst.

Linda: Maar u krijgt er wel voor betaald.

Peter: Ik krijg overal voor betaald wat ik doe.

Linda: Maar dan kun je toch niet van een vriendendienst spreken.

Carrie: Hè, wat kan jij zeuren, zeg. Kijk nou toch eens wat een prachtige negligé dat is. O, d'r zit nog meer in de doos. *(ze haalt een vuurrode doorzichtige beha en slipje uit de doos)* Moet je zien, hé. Daar kan je 'n pastoor mee te verleiden.

Linda: *(pakt Carrie de lingerie uit handen, smijt het in de doos, de negligé er achteraan, doet het deksel erop en wil de doos weer aan Peter geven)* Híer! Neemt u dit alstublieft weer mee.

Peter: *(doet een pas achteruit. Handen in de lucht. Grijzend)* Néé, néé! Mijn opdracht was u dit pak te overhandigen. Dat heb ik gedaan. Wat u er verder mee wilt is geheel aan u.

Linda: Maar ik wil 't niet. Als u mij niet wilt vertellen wie het is, die u gestuurd heeft, wil ik het niet. *(wil hem de doos weer geven. Peter doet nu 2 passen achteruit. Handen grijzend in de lucht)*

Carrie: *(is opgestaan en pakt de doos)* Ik wil 't wel.

Peter: *(pakt haar de doos af)* Néé, néé! Deze doos moest ik aan Linda Blandeel geven en aan niemand anders.

Linda: O, u kent mij bij naam.

Peter: Ja, die is mij verstrekt, ja. *(haalt een bedrukt A-4tje uit zijn binnenzak en vouwt het open, pakt een pen en geeft beiden aan Linda)* Als u hier onderaan even wilt tekenen. Dan weet deze persoon dat ik het pak heb afgeleverd.

Linda: Ik teken helemaal níets! *(wil hem het A-4tje en de pen weer teruggeven. Peter doet een pas achteruit. Handen weer grijnzend in de lucht)* Maar dit is toch beláchelijk! Iemand stuurt mij een vreselijk intiem cadeau, maar wil zijn naam niet kenbaar maken.

Carrie: Spannend toch. *(beetje zielig)* Mij overkomt nooit zoiets. *(ongekend fel)* Hè! Waarom overkomt mij nou nooit zoiets?

Linda: U neemt dit pak dus niet mee?

Peter: Onder geen enkele voorwaarde.

Linda: *(zet de doos op het dressoir)* Dan zet ik het maandag bij het huisvuil.

Carrie: Nééééé!

Peter: Die keus is geheel aan u, mevrouw. Maar wilt u dan wel zo vriendelijk zijn om even uw handtekening op dit papiertje te zetten. Dat is toch niet al teveel moeite? Ik kom écht in hele grote problemen als ik die handtekening van u niet kan tonen.

Linda: *(kijkt hem even aan)* U lijkt me helemaal niet iemand die snel in de problemen komt.

Peter: U heeft er geen idee van wie hier achter zit, mevrouw. Als de man die me deze opdracht heeft gegeven er achter komt dat ik hem in de maling heb genomen dan gaat er onherroepelijk een kop rollen. *(knikt hevig)* De míjne!

Linda: Zeg... die man, die u deze opdracht heeft gegeven... Dat is niet toevallig iemand... uit de onderwereld, hè?

Carrie: Ó! Iemand uit de onderwereld. Wat sp...ánnend allemaal.

Peter: Ik zeg niets.

Linda: *(kijkt ineens met grote starende ogen de zaal in. Draait haar hoofd dan tergend langzaam naar Peter en haalt heel kalm adem)* Zeg... heeft u soms zin in koffie?

Carrie: Ja, gezellig. *(gaat weer zitten)* Laten wel allemaal een kop koffie nemen. Zeg, heb jij niet toevallig 'n zakje suiker bij je?

Linda: Nee, meneer Vogel en ik drinken ge...zéllig met ons tweetjes koffie. *(trekt Carrie bij haar arm omhoog)* Jij gaat weer ge...zéllig naar je eigen ge... zéllige huisje.

Carrie: Hèèè... Net nu het zo gezellig ging worden.

Linda: *(duwt Carrie richting hal)* Hartstikke leuk dat je weer eens langs bent gekomen, dat moet je echt nog eens doen.

Carrie: *(ziet kans los te komen)* Wanneer dan?

Linda: Dat laat ik helemaal aan jou over. Wanneer je maar zin hebt. Maar alleen op zaterdag graag, de rest van de week werk ik. En nou wegwezen. *(geeft haar een enorme duw. Carrie schiet met een gilletje de hal in)* Je komt er wel uit, hè?

Carrie: *(vanuit de hal)* Ja, hoor. Dóéi! *(buitendeur slaat hard dicht)*

Linda: En nu u. *(als Peter gaat grijnzen)* Ja, nu kunt u wel gaan staan grijnzen, maar ik laat u pas gaan als u mij hebt verteld aan wie ik deze pikante cadeaus te danken heb.

Peter: O... Nou, in dat geval *(gaat in de fauteuil zitten)* ben ik hier dan nog wel eventjes. Ik drink m'n koffie alleen met melk.

Linda: *(gaat op de bank zitten)* Ja, vergeet die koffie nou even, hè. Vertel me liever eerst eens wat jij allemaal voor geld doet?

Peter: Hè?... O... Nou... Héél veel. *(met achterdochtig gefronste wenkbrauwen)* Waarom, eh... wilt u dat weten?

Linda: Omdat ik een eenvoudig karweitje voor je heb, knul. *(meteen het nummer: 'Spinning Wheel...' Flink hard!*

ENKELE SCENES UIT HET TWEDE BEDRIJF

Marjan: *(gekleed in een luchtige pastelkleurige zomerbroek tot even voorbij haar knieën en een spierwit bloesje, zonder mouwen. Diep decolleté. Haar slippers staan naast de bank. Ze ligt op de bank, kussentjes onder haar hoofd. Glaasje rode likeur in de hand, op haar buik enkele kersenbonbons. Ze stopt een bonbon in haar mond. Met de afstandsbediening verandert ze van kanaal. Jerry Springer maakt een domme op-merking. Er is meteen een hoop geschreeuw en veel 'blijepjes'!) Haal dat stomme gebliep er toch 'ns uit. We zijn hier niet in dat hypocriete Amerika.*

Linda: *(op. Gekleed in een rok en jasje. Hoge hakken. In haar handen heeft een hele zwik mode tasjes. Ze kijkt met overdreven grote geïrriteerde ogen naar Marjan)* Zég! Ben jij nou helemaal belázerd!

Marjan: *(kijkt Linda aan, maar blijft liggen. Ze zet het geluid iets zachter)* Stoor me niet, dit wil ik even afzien. *(zet het geluid nog harder als ervoor)*

Linda: *(zet de tv handmatig uit, waardoor de helft van de tasjes komen te vallen)* Hè, verdómme!

Marjan: Het is duidelijk, ik mag geen tv kijken. *(komt overeind. De*

bonbons vallen op de bank en op de grond. Ze legt de afstandsbediening op tafel, neemt een slokje, zet het glas op tafel, raapt de bonbons op en legt die ook op tafel. Een van de tasjes is helemaal open gevallen. Marjan pakt het jurkje op en houdt het voor zich omhoog) Jee, wat een leuk ding. Hier heb ik me vorige week beroerd naar gezocht. *(kijkt Linda, die net al de tasjes op de fauteuil heeft gelegd, aan)* Maar dit staat jou toch helemaal niet.

Linda: *(met ingehouden woede)* Welja, ga me ook nog lopen vertellen wat me wel en niet staat.

Marjan: Dit staat je echt niet, lieve schat.

Linda: *(rukt haar ruw het jurkje uit de handen. Obstinaat)* Dat maak ik zelf wel uit, ja! En noem me geen lieve schat!

Marjan: Ja, als je voor gek wil lopen moet je dat natuurlijk zelf weten. *(pakt haar glaasje)* Wil je ook iets drinken?

Linda: Néé! Ik wil níets drinken. En jǐj ook niet. *(wil tegelijk het glas uit haar handen trekken. De rode likeur komt daardoor op haar 'spierwitte' bloesje terecht)*

Marjan: Áááááááh! Moet je nou 'ns zien? *(trekt haar bloesje een stukje naar voren)* Die vlek krijg ik er nooit meer uit.

Linda: Als jij gewoon was gaan werken, *(iets feller)* waarvoor je ook h́ier bent, dan was dit allemaal niet gebeurd. Maar dat ligt maar gewoon op 'n bank naar de tv te kijken en dat drinkt mijn likeur.

Marjan: *(grijnzend)* Nu ook niet meer. *(zet het glaasje op tafel)* Ik wilde net beginnen. *(wijst naar de meubelspray)* Kijk, daar staat mijn bewijs.

Linda: Maar waarom lag je dan met je luie donder op m'n bank?

Marjan: Ik werd zó depressief van die meubelspray. *(pakt de bus)* Weet je hoeveel troep hierdoor in de Ozon terecht komt? *(kijkt weer naar de vlek)* Moet je nou zien. Dat bloesje had ik pas. Ik ga even proberen die vlek er uit te krijgen. *(loopt naar de hal. Deurbel)* Jij doet wel even open, hè? Met deze vlek kan ik niet naar de deur. *(af)*

Linda: *(zuchtend af. Meteen weer, samen met Carrie op)* Toen ik vanochtend zei dat je weer eens langs moest komen bedoelde ik daar niet meteen vanmiddag mee.

Carrie: *(gekleed in een spijkerbroek met cowboylaarzen en een denim bloes, waarvan ze de mouwen halverwege haar onderarmen heeft opgestroopt. In haar hand heeft ze een doosje suikerklontjes. Ze ziet de tasjes)* Zó! Jij hebt de winkels leeg gekocht zie ik.

Linda: *(kortaf)* Wat kom je doen? 't Spijt me, maar ik heb nog een heleboel te doen?

Carrie: Hier. *(geeft haar het doosje)*

Linda: Ja, voor koffie heb ik nu helemaal geen tijd. Ik wil nog even relax in bad liggen. Om halfzeven word ik opgehaald.

Carrie: Ik kom ook helemaal niet voor koffie. *(gaat in fau. 1 zitten en glimlacht zeer mysterieus. Dit blijft ze tijdens haar volgende tweespraak volhouden)*

Linda: *(gaat zo staan, dat ze niet kan zien dat Marjan vanuit de haldeur het gesprek volgt. Pas als ze op de bank gaat zitten verdwijnt het hoofd van Marjan. Marjan reageert met gezichtsuitdrukkingen op het gesprek. Niet te overdreven. Linda geïrriteerd)* Ja, ga nou niet zitten, ik zeg je net, dat ik enorme haast heb.

Carrie: O, maar ik heb niet zoveel tijd nodig... Ik wil die Peter ook.

Linda: *(kijkt haar niet begrijpend aan)* Wat bedoel je, met... Ik wil die Peter ook?

Carrie: Precies zoals ik het zeg... Ik wil 'm ook.

Linda: *(ongeduldig)* Wie heeft 'm dan nog meer?

Carrie: Jij.

Linda: Ík?

Carrie: Ja, jij! Of ben je dat alweer vergeten?

Linda: Nou, ik kan je verzekeren dat ik die jongen met geen vinger heb aangeraakt, hoor. *(trekt Carrie bij haar arm overeind)* En nou moet je echt weer gaan. Bedankt voor de klontjes, maar je moet maar een andere keer koffie komen drinken. *(kijkt op haar horloge)* Bijna kwart voor zes alweer. *(Carrie is weer gaan zitten. Linda zucht diep)* Ja, wat zit je daar nou nog?

Carrie: Dan zal ik wat duidelijker zijn, lieverd. Ga je niet liever even zitten?

Linda: Néé! Ik ga níet zitten?

Carrie: Dan moet je 't zelf weten.

Linda: Ja, wil je nou eens ophouden met al die geheimzinnigheid? Zeg wat je te zeggen en ga.

Carrie: Goed... Maar verwijt me straks niet dat ik je niet gewaarschuwd heb... Ik wil... dat jouw Peter... ook mijn man vermoord.

Linda: *(kijkt Carrie met wijd opengesperde ogen aan)* Hoe... Hoe...

Carrie: Hoe ik dat weet?

Linda: Zeg... Had jij soms iets met dat geven van die negligé te maken?

Carrie: Waarom zou ik?

Linda: Nou, jij kwam vlak voor 'm binnen. Ik had jou zeker in geen vijftien jaar gezien en hem al helemaal nooit. *(knikt)* Ja, nu ik er over nadenk... Zeg... wordt hier soms een bizarre grap met mij uitgehaald?

Carrie: Ik was nieuwsgierig wat ertussen jullie ging gebeuren. Ik heb dus die buitendeur open en dicht gedaan en ben achter de deur blijven luisteren. *(Linda's ogen sperrren zich weer open. Carrie lacht zachtjes)* Ik heb dus alles gehoord, lieve schat.

Linda: Ik moet even gaan zitten. *(gaat volkomen uit haar doen op de bank)*

zitten)

Carrie: Ja, ik had je gewaarschuwd.

Linda: Wat, eh... Wat ben je van plan?

Carrie: Nou, zoals ik al zei. Ik wil dat hij mijn man ook koud maakt.

Linda: Maar...

Carrie: Je hoeft hem alleen maar een belletje te geven en te vragen of hij hier even langs komt. Ik leg hem dan uit wat er precies van 'm verlangd wordt en klaar is kees.

Linda: Waarom hier?

Carrie: Ik neem geen enkel risico dat hij voordien mijn man ontmoet. En die jongen kan op de vreemdste tijden zijn neus om de hoek van de deur steken. *(met een ijskoude stem)* Je hebt zijn nummer, bel 'm.

Linda: Maar... toen ik hem uitliet was jij niet in hal.

Carrie: Klopt, toen heb ik me in de wc verstopt en toen jij naar boven ging ben ik zo stil als een muisje vertrokken. *(Linda zucht overdreven diep)* Joh, wees blij dat ik niet naar de politie ben gegaan.

Linda: Maar Peter komt vanavond al om zijn opdracht uit te voeren.

Carrie: Hoe weet jij of je man dan wel thuis is?

Linda: D'r is voetbal op tv. En voor voetbal blijft hij altijd thuis.

Carrie: Hij komt straks je voorschot halen. Bel 'm op en leg 'm uit dat hij vanavond niet één maar twee mannen moet omleggen.

Linda: Wát moet hij?

Carrie: Omleggen. Doodmaken. Vermoorden. Ja, waar hebben we 't nou de hele tijd over?

Linda: O... Ja, ik ken al die uitdrukkingen niet, hoor. Maar, eh... dat gaat je dan wel geld kosten.

Carrie: Geen probleem. Ik heb gehoord dat hij het voor jou voor een luizige 10.000 euro doet. Ik bied hem 20.000, maar dan moet hij me beloven het lijk mee te nemen. Waarom heb jij dat eigenlijk niet geëist.

Linda: O, mij maakt 't niet uit waar mijn man is. Ik zorg vannacht voor een beauty van een alibi. Als ik thuis kom speel ik het vrouwtje in paniek en bel in die toestand de politie. De vraag is, heb jij wel cash geld in huis? Het is zaterdag, de banken zijn gesloten. Heb jij 10.000 cash voor 'm?

Carrie: *(met een trots lachje)* Ja, in een doos op zolder. Onder een berg foto's *(grijnzend)* Daar heb ik 60.000 euro in verstopt. Ik neem aan dat jij ook ergens genoeg cash geld hebt liggen.

Linda: Ja. Maak jij je maar geen zorgen.

Carrie: Dus jij zorgt voor een alibi... *(haalt heel diep adem)* Nou, daar heb ik allemaal geen zin in, hoor. Trouwens, ik denk dat als ik bij die dooie saaie Piet sta, ik mijn lachen niet kan inhouden. En ik denk dat de politie me dan meteen als eerste verdachte laat arresteren. NÓu, bél

'm nou even.

Linda: Ja, maar ik wil niet dat je dit in mijn huis gaat lopen regelen.

Carrie: *(al zuchtende)* Goed dan. *(pakt haar mobiel uit haar schoudertas)*
Geef me dat nummer dan maar, dan regel ik het hier meteen. En dan spreek ik ergens buiten met 'm af.

Linda: Ga je hier bellen?

Carrie: Já! Mijn man bemoeit zich overal mee. En met mijn telefoongesprekken helemaal.

Linda: *(loopt naar het dressoir. Meteen laat Marjan haar gezicht weer zien. Linda pakt een zakboekje uit de la van het dressoir en slaat het achteraan open)* 0611747411.

Carrie: *(drukt meteen het nummer in en wacht even)* Ik hoop wel dat hij opneemt, ik wil het zo snel mogelijk achter de rug he... O, dag. Je spreekt met Carrie... Cárrie van vanochtend... Van vanochtend bij Linda... Ja, díe! Zeg, wat ik je vragen wilde, wil je de mijne ook een kopje kleiner maken?... Waar ik het over heb? *(diepe zucht)*

Linda: *(trekt de mobiel uit haar de hand)* Ze heeft ons vanochtend in de hal afgeluisterd, Peter... Ja, dat weet ik niet. *(tot Carrie)* Hij vraagt of je van plan bent naar de politie te stappen?

Carrie: Niet als hij ook mijn man om zeep brengt. Zeg maar tegen 'm dat ik daar 20.000 pegeltjes voor over heb.

Linda: Ja zeg, doe dat lekker zelf. *(geeft haar de mobiel)*

Carrie: Ik heb er 20.000 voor over, maar dan moet je 'm wel meenemen... Ja, wie zal ik daar nou mee bedoelen? Het lijkt natuurlijk!... Nou, gewoon... ergens dumpen, ik wil die rotzooi niet in mijn huis... ja zeg, we hebben het hier wel over 20.000 euro, ja? Graag of niet, hoor... Niet... *(overdreven luchtig)* Nou, dan denk ik dat ik vandaag eens een babbeltje met de politie ga maken.

Linda: *(trekt haar de mobiel uit de hand)* Ze doet 't, hoor. Ik ken haar nog van school. Daar dreigde ze eens 'n griet in het water te gooien en dat heeft ze gedaan ook. *(Carrie knikt grijnzend)* Wat maakt dat nou voor jou uit? Je zat toch om geld verlegen? Nou, nu vang je 30.000, in plaats van 10... Waarom ik geen 20.000 heb geboden. Ja, zeg, wij zijn op 10.000 akkoord gekomen, hè. Je gaat me nou toch zeker niet vertellen dat je er nog... O... je maakte maar een grapje... Wanneer wát moet? O, dat van haar man? Nou, ook vanavond. Ja, je bent toch in de buurt. Maar éérst de mijne, hè. Wie het eerst komt, het eerst maalt... Dat weet ik niet. Hier heb je d'r weer.

Carrie: Heel verstandig van je, Petertje. Ik zorg dat mijn man vanavond thuis is. Kom niet te laat, want dan ligt hij al in bed. Hoewel... *(korte giechel)* de meeste mensen sterven in bed. Maar nu even alle gekheid

op 'n stokkie. Je kan via de achterkant naar binnen... Ik neem aan dat je het op braak neer laat komen... Waar ik dat vandaan heb? Ja zeg, ik kijk ook naar Baantjer. Wát?... Ja, hoe je het doet laat ik jouw over. Je denkt toch zeker niet dat ik voor 20.000 ook nog eens de mogelijkheden voor je ga bedenken hóe je 'm om moet leggen... Het geld? Nou, je krijgt de helft vooraf, net als bij Linda.

Linda: *(trekt haar de mobiel uit de hand)* Hoe laat kom je dat geld ophalen?... Ja, da's goed. Tot straks dan.

Carrie: *(krijgt haar mobiel terug)* Wat zei-ie nou allemaal?

Linda: Hij komt straks ons geld ophalen.

Carrie: O... Nou, ga jij dan je bad in, dan haal ik dat geld even. *(wil af gaan)*

Linda: Hoe kan ik nou open doen als ik in bad lig?

Carrie: Ja, da's waar. Nou, dan ren ik even op en neer. *(wil de hal inlopen, maar botst bijna op Marjan. Ze kijkt haar verbaasd aan)*

Marjan: *(op. Gekleed in rok en beha met tijgerprint. Het witte bloesje in haar hand is kletsnat)* Nou, die vlek krijg ik er niet uit, hoor. Dat ga je een stomerij kosten, mevrouw.

Carrie: Wie is dát?

Linda: Mag ik je even aan de werkster voorstellen. Marjan. Carrie.

Carrie: *(hoge giechellach)* O, is zij nou die meid die met jouw man... Die jouw man met pokeren heeft gewonnen.

Marjan: Ja, zielig, hè. Nou, dan trek ik maar iets van jou aan, want ik ben niet van plan in m'n blootje je meubelen te gaan poetsen. *(af)*

Carrie: Zal ze wat gehoord hebben?

Linda: Welnee. Die heeft dat bloesje in de badkamer gespoeld. Dat ding was kletsnat.

Carrie: Gaat ze nou echt iets van jou aantrekken?

Linda: Helemaal niet. Ik smijt die meid het huis uit. 't Is toch belachelijk dat ze op zaterdag hier de boel komt doen.

Carrie: Ja, dat vond ik ook al raar. Hebben jullie geen vaste tijden afgesproken.

Linda: Daar houdt die sloerie zich niet aan. Ze zei, dat Ben haar met pokeren voor 6 uur per week had gewonnen, maar dat ze zelf wel zou bepalen welke zes uur dat werden.

Carrie: Wat 'n brutaal nest, zeg. En pik je dat allemaal?

Linda: Ik heb 't maar te pikken. Die meid doet precies waar ze zin in heeft. En daarbij, ik ben er bijna nooit.

Ben: *(op. Gekleed in tenniskleding, racket in de hand)* Zo, ben jij nog thuis? Ik dacht dat jij met een vriendin ging stappen. *(kijkt Carrie aan)*

Carrie: *(kijkt hem geïnteresseerd aan en steekt haar hand uit)* Ik ben

Carrie. Linda en ik kennen elkaar nog van school.

Ben: *(geeft haar een hand. Grijns)* Goh... ik wist niet dat Linda zulke knappe vriendinnen had. Waarom heb jij mij daar nooit iets van verteld, lieverd? *(legt zijn racket op het dressoir en trekt een deurtje open)*

Linda: *(bezorgd)* Wat ga je doen?

Ben: *(pakt de cognacflles en een glas)* Wat denk je? *(tot Carrie)* Wil jij er ook een?

Linda: Moet jij niet douchen?

Ben: Heb ik al op de club gedaan.

Carrie: Nou, ik lust wel een cognacje.

Linda: Ik dacht dat jij zo'n haast had.

Carrie: Ík? Háást?

Linda: Ja. Moest jij niet, eh... *(maakt heftige hoofdbewegingen)*

Ben: *(draait zich net om)* Heb jij last van je nek, Linda?

Linda: Hè?... Ja, 'n beetje. *(maakt nog enkele bewegingen)*

Ben: *(gaat weer door met inschenken)* Dan moet je wat meer aan beweging doen. Eenmaal per week tennissen is niet genoeg.

Linda: *(gaat vlak naast Carrie staan, haar stem iets zachter)* Die Peter komt hier zo. Het is niet de bedoeling dat die twee elkaar ontmoeten.

Ben: *(heeft Carrie's glas ook ingeschonken)* Welke twee ontmoeten elkaar? *(geeft Carrie haar glas, tikt de zijne er tegenaan)* Proost. *(gaat op plek 1 zitten)*

Carrie: Zó, die man van jou heeft 'n scherp gehoor.

Linda: Ja, maar als hij wat móet horen is hij niet thuis.

Carrie: *(zachtjes lachend)* O, dat heeft die van mij ook. *(gaat met haar glas in fau. 1 zitten)*

Ben: O, dus onze Carrie is getrouwd.

Carrie: Ja, maar of ze ook gelukkig is, is maar de vraag.

Ben: De meeste getrouwde mensen zijn niet gelukkig, Carrie. Je moet er gewoon het beste van weten te maken.

Linda: Ja, maar zoiets moet dan wel van twee kanten komen.

Ben: Let maar niet op haar. Als ze de hele week hard gewerkt heeft, heeft ze moeite op gang te komen.

Linda: *(fel)* Nou, ik voel me anders prima, hoor.

Carrie: *(mysterieus glimlachend)* Ja, da's waar, Ben. Ze is in supervorm.

Ben: *(kijkt Carrie even aan. Dan Linda)* Sorry hoor, maar heb ik iets gemist?

Linda: *(sarcastisch)* Jij hebt, sinds we getrouwd zijn bijna álles gemist, lieve schat. Nou, ik ga m'n bad in. Jullie vinden het samen wel, hè? En als jouw vriend zo meteen komt, dan los je dat wel zelf op, hè lieverd? *(af)*

ENKELE SCENES UIT HET DERDE BEDRIJF

Linda: *(vanuit de hal. Harde opgefokte stem)* Ja, dat weet ik toch óók niet! Ik kom binnen en zie die man lig... *(komt tegelijk met Carrie op. Carrie gekleed in een spijkerbroek en joggingtrui met capuchon, die ze op heeft gedaan. Daarop heeft ze ook nog een honkbalpet en een grote zonnebril. Linda is gekleed in een fel gekleurd joggingpak. Ze kijkt met grote ogen naar de plek waar Rick lag, haar mond zakt langzaam open. Carrie zoekt de kamer af)* Nóu? Waar ligt-ie dan?

Linda: *(wijst de plek aan. Ze kan het nog steeds niet geloven)* Dáár!

Carrie: Maar daar ligt niemand.

Linda: Nee, maar daar lág hij wel.

Carrie: Zeg... hoeveel heb jij vanavond gedronken?

Linda: Ja zeg, schei even uit, ik weet heus wel wanneer er een dooie in m'n kamer ligt of niet, hoor.

Carrie: Dus daar lag hij?

Linda: *(knikt heftig)* Ja. Languit, met zijn mond open en met van die enge starende ogen.

Carrie: En je weet zeker dat hij dood was?

Linda: Ja, ik heb zijn hart niet beluisterd, als je dat soms denkt.

Carrie: En je weet zeker dat het een vriend van Ben was en niet mijn man?

Linda: Já!

Carrie: Mooi is dat. Ik heb die smiecht al 10.000 gegeven. Nou, die jongen levert lekker werk af.

Linda: Misschien dacht hij dat hij je man was.

Carrie: Maar ik heb hem 'n foto van mijn man gegeven.

Linda: Ja, dan zou je toch zeggen, dat hij wist om wie het ging. *(al zuchtende)* Nou, laten we dan meteen naar jouw huis gaan.

Carrie: Ja, jij klets makkelijk. Maar als mijn Rick niet dood is, is-ie misschien nog in leven.

Linda: Zei jij nou Ríck? Heet jouw man Ríck?

Carrie: Ja, wat is daar zo vreemd aan?

Linda: Maar die vriend van Ben heet ook Rick.

Carrie: *(kijkt haar even aan)* Je bedoelt... Dat die dooie...

Linda: Misschien jouw man is.

Carrie: Ja, maar als mijn Rick bevriend is met jouw Ben dan zou ik dat toch wel weten.

Linda: Nou... Zo erg interesseer jij je niet voor je man.

Carrie: Ja, maar dat zou wel heel erg toevallig zijn, zeg.

Linda: Nou, hij lag er anders behoorlijk dood bij. En jij zei dat je Peter zijn

foto had gegeven.

Carrie: (*tikkeltje hysterisch en als het kan met overslaande stem*) Maar hij is wég!

Linda: (*kijkt Carrie even aan*) Hé, wacht-es?... Misschien is Peter intussen teruggekomen om hem te dumpen.

Carrie: Maar jij was hier toch?

Linda: Ja, maar ik ben me even gaan omkleden. Dacht je dat ik zo was wezen stappen?

Carrie: Maar ik was in één minuut hier.

Linda: Ik kan me heel snel omkleden, hoor.

Carrie: Nee, ik bedoel, zo snel kan Peter toch dat lijk niet hebben weggehaald?

Linda: Och, dat weet ik niet. Als het zijn beroep is. Nou, gaan we nog naar jouw huis, of blijven we hier de hele nacht kletsen?

Carrie: Ja, wat doen we eigenlijk met dat lijk?

Linda: Dúmpen.

Carrie: Ja, dat snap ik ook, maar wáár?

Linda: Ja, dat bespreken we onderweg wel.

Peter: (*op. Gekleed in een broek, dunne coltrui, leren jack en handschoenen. Alles in het zwart! Hij grijnst breed*) O, jullie zijn er al. Dat komt uitstekend uit, kunnen we meteen even alles regelen.

Linda: (*hevige verontwaardiging*) Álles régelen? Het lijk is weg, man. En wie heb jij, verdómme hier in mijn huis vermoord?

Peter: Pardon?

Linda: (*weer een klein beetje opgefokt*) Hier lag net de vriend van mijn man dood te wezen, mán! Jij hebt een hele verkéérde koud gemaakt. Lúl!

Peter: Ik weet niet waar je het over hebt, maar ik heb hier die man van gisteren, die dáár in díe fauteuil zat, koud gemaakt en niemand anders.

Linda: (*en Carrie kijken hem verbaasd aan. Linda's stem klinkt vermoeid*) Maar waarom lág die dan niet hier?

Peter: (*flauwe glimlach*) Zover ik kan zien ligt hier helemaal niemand. (*klapt opgewekt éénmaal in zijn handen*) Ik ben aan een stevige borrel toe. (*haalt de fles whisky uit het dressoir en tilt die iets omhoog*) Jullie ook?

Linda: (*kijken hem in pure ongeloof aan*) Jij bent... aan een borrel toe?

Carrie: En háár man dan? In mijn huis?

Peter: Háár man?

Carrie: Já! In mijn huis lag háár man. Híer lag de verkeerde en in mijn huis lag Ben.

Peter: (*kijkt hen even aan*) Zeg... hoeveel hebben jullie vanavond gedronken? (*kijkt hen weer even aan en begint zachtjes te lachen*) Ik

word hier, geloof ik in de maling genomen. (*lacht iets harder en wijst Linda aan*) Ja, geef maar toe. (*nog iets harder lachen en rondkijkend*) Wáár is de verborgen camera?

Linda: (*overdreven diepe zucht*) Meneer Pietersen...

Peter: (*zachtjes lachend*) Ho, ho, Pietersen was maar een pseudonaam. Ik heet Vógel, weet u nog wel?

Linda: Hou nou even je kop Vogel, anders weet ik 't helemaal niet meer. Jij hebt dus mijn man, Bén... híer vermoordt?

Peter: Ja. Was vakwerk, al zeg ik het zelf.

Carrie: En míjn man?

Peter: Bij u thuis. Waar ánders?

Linda: Maar... Maar dat ís helemaal niet zo! Ik kom hier net binnen en zie de vriend van mijn man liggen. Dáár! Dóod! Met zijn mond open.

Carrie: En met starende ogen. Zeg... hoe heb jij onze mannen eigenlijk omgebracht?

Linda: Ja, wie interesséert dat nou? Het gaat er om dat ze dóód zijn!

Carrie: Míj! Míj interesseert dat.

Peter: (*heeft intussen een glas ingeschonken*) Waarom willen jullie dat weten? Vinden jullie dat belangrijk?

Linda: Nou, ik niet. Ik vind het véél belangrijker dat ze dood zín.

Peter: O, maar dat kan ik u verzekeren. Mórs!

Carrie: Pardon?

Peter: Mors. Mórsdood. Zo dood als een pier. Ver van deze wereld vandaan, dat kan ik jullie verzekeren.

NOG EEN PAAR SCENES UIT HET DERDE BEDRIJF

Carrie: (*kwaad tot Linda*) Ja, nou moet je de boel niet gaan lopen afleiden, ja. We hadden het over het bed induiken tussen jou en mijn man, ja!

Linda: (*begint nu goed kwaad te worden*) Maar ik héb met jouw man helemaal niks, trút!

Carrie: (*even kwaad*) Néé! Niet nou hij dood is, néé! (*kijkt Linda met grote ogen aan. Kort blaaslachje*) Hé!... Dat vergat ik even. Die lamzak is zo dood als een pier. (*kijkt Marjan en Peter aan*) Waar maak ik me eigenlijk nog druk om. (*leegt haar glas*) Ik duik m'n bed in, ik ben doodop. (*staat op*)

Marjan: Nou, dan is nu dus alles duidelijk? De ballen, hè. (*samen met Peter af*)

Linda: Waarom geloof jij me niet als ik je zeg dat ik helemaal niets met je man uitstaande heb. Nogmaals, ik... kén 'm niet eens.

Carrie: Joh, schei uit, je hoeft nou niet langer te liegen. Geef nou maar

toe dat je achter mijn rug om met 'm gerommeld hebt. *(als Linda hierop wil reageren)* Dat ik een afschuwelijke afschuw van 'm had wil nog niet zeggen dat hij iedereen afschrikt.

Linda: *(ontzétend diepe zucht)* Ik wordt af en toe toch zo ongelooflijk moe van jou, hè.

Carrie: *(zuigend)* Ja, 't valt niet mee iets toe te geven, hè? Daar had je vroeger op school ook al zo moeite mee.

Linda: *(gaat vlak voor Carrie staan)* Lees m'n lippen!... Ík... heb níets... met jouw mán... ge-hád!

Rick: *(op. Gekleed in een vrouwenochtendjas. Liefst een met boarandjes!)* Zeg, poepie van me, moet ik boven nog lang wachten? *(Carrie heeft zich intussen omgedraaid en staart Rick met uitpuilende ogen en open mond aan)* Verrek, wat doe jij hier?

Carrie: *(haar oogballetjes, als wel haar onderlip liggen nu bijna op haar schoentjes)* Maar jij... jij... jij bent toch...

Rick: *(luchtig)* O, dag lieverd, ook in de buurt? *(tot Linda)* Ik dacht dat we de hele nacht alleen waren?

Linda: *(heeft Rick ook met grote ogen en open mond aangekeken. Ze is er eerder overheen dan Carrie)* Mag ik weten wat hiervan de bedoeling is?

Carrie: Maar jij bent toch...

Rick: Wat zit je nou al die tijd te bazelen? Wat dóe je hier eigenlijk? Ik dacht dat jij met Ben naar Brussel was.

Linda: Naar... Brússel?... Met mijn man? Bén?

Rick: Ja. Die twee hebben al, sinds jullie hier wonen een seksuele verhouding met elkaar. Maar dat heeft Ben je toch verteld? Althans dat was hij van plan.

Carrie: *(haar oogballetjes vallen nu bijna op de vloer voor haar)* Wij hebben... wát met elkaar?

Rick: Ja, zeg... zijn jullie een toneelstukje aan het opvoeren of zo?

Linda: Nou is 't genoeg geweest. *(handen stijf in de zij)* Wát is hier aan de hand?

Rick: *(Ben op. Gekleed in een combinatie, weekendtas in zijn hand, regenjas over zijn arm)* Áh, daar ben je. Net op tijd, je vrouw wil weten wat er hier aan de hand is. Ik dacht dat jij haar had verteld dat jij een verhouding met mijn vrouw had.

Ben: *(grijnzend)* Sorry, jongen. Heb ik nog geen gelegenheid voor gehad. *(grijnst naar Linda en houdt zijn hoofd een beetje schuin)* Bij deze, lieverd. *(tot Carrie)* Ga je mee? *(Linda kijkt hem met grote ongelovige ogen aan)*

Carrie: *(kijkt hem met verwarde ogen aan)* Méé?... Waar naar toe?

Ben: Ja zeg, ben je dat nu al vergeten? Naar Brussel natuurlijk. Je hebt toch wel je koffer gepakt, hoop ik?

Carrie: Naar... Brússel?

Linda: En jij verwijt mij dat ik... met jouw man...

Carrie: (*wanhopig en liefst met overslaande stem*) Maar ik héb helemaal niks met jouw man. (*grote smekende ogen*) Je móet me geloven.

Linda: Ik ook niet met de jouwe. (*samen kijken ze naar Ben en Rick*)

Ben: Ze willen het niet erkennen, Rick.

Rick: Vreemd.

Ben: Terwijl dit toch een uitstekend moment is om het niet alleen te erkennen, maar ook te aanvaarden dat alles nu eenmaal zo is gelopen.

Linda: (*kijkt Carrie aan, dan Rick en uiteindelijk Ben. Zucht overdreven diep*) Wordt het nu niet eens tijd om dit spel te beëindigen.

Ben: O... (*kijkt Rick aan*) Ze willen er een einde aan maken, Rick.

Rick: Jij ook, lieverd?

Carrie: (*kijkt Rick even aan*) Waar zijn jullie mee bezig?

Ben: Ik denk dat we dat beter aan jullie kunnen vragen. Hm?

Linda: (*op haar hoede*) Hoe bedoel je?

Rick: (*tot Carrie*) Wat bedoelde jij daarnet nou met... (*overdrijft de imitatie*) Maar jij... jij... jij bent toch.

Carrie: Ja, jullie behoren...

Linda: (*hard*) Hóu je mond, Carrie!

Rick: (*hevig geamuseerd*) Wát... behoren wij te zijn?

Ben: En waarom moet Carrie haar mond houden.

Carrie: Nou, jullie mogen het best weten. We dachten dat jullie...

Linda: (*hard*) Het líjkt... me beter dat ze dat niet weten, Carrie.

Carrie: Waarom niet. Alles is toch mislukt. (*vat moed*) We wilden jullie laten vermoorden.

Ben: (*luchtig*) Hè, hè... 't Grote woord is eruit. (*pakt de cognacfles en schenkt een glas in*)

Linda: Stomme trút!

Rick: Och, ik zie niet in waarom je mijn vrouw een stomme trut noemt. Zij is tenminste eerlijk.

Ben: Iets wat je van jou niet kan zeggen, Linda. Jij ook een cognac, Rick?

Rick: Graag, Ben. Jullie denken toch zeker niet dat wij onnozel zijn, hè? Dat wij hier niet vanaf wisten?

Carrie: (*hevige verbazing*) Wisten jullie alles al?... Vanaf het áller begin? (*Rick knikt*) En jullie hebben ons... gewoon onze gang laten gaan?

Ben: Och, waarom niet. 't Was alles bij elkaar buitengewoon kostelijk.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto